

«La música de Bertrand — que degué ésser ardentment discutida — es distingeix tot seguit per la seva originalitat harmònica. Un art, una tècnica tan hàbil com audaciosos hi juguen sovint en les relacions d'acords les més arriscades, les més perilloses, donant una color singular i una sabor penetrant al concert de les veus. Veritablement, Bertrand s'ha creat una manera contrapuntística personal, i en fa ús amb una virtuositat segura: però no és pas pel plaer de sorprendre, ni per la vana glòria d'innovar: l'únic objecte del seu art serà sempre expressar la intimitat del seu cor apassionat i extasiat.»

HENRY EXPERT.

AMOR, AMOR, ATORGA'M PAU O TREVA

PIERRE DE RONSARD

Amor, amor, atorga'm pau o treva,
o fes que sia encara el dol més fort:
pren-me la vida, dóna'm dolça mort
omplint mon cor d'una llangor sens treva.
Sia que el jorn declina o bé s'eleva,
un pensament m'acora i em té absort;
i malaurat en goig tan dolç i fort,
em fa la guerra i més penes solleva.
Què tinc de fer? Amor em fa dubtar
tan cegament, que no goso esperar
per salvament que en la desesperança.
Puix que amor, doncs, no em vol afavorir,
per defensió plaent m'és el morir
i per la mort trobar la deslliurança.

Trad. F. PUJOL.

Palau de la Música Catalana

Centenari de la Renaixença Catalana

«ODA A LA PATRIA»

de Bonaventura Carles Aribau, 1833-1933

CONCERT

en honor del Conseller en Cap de la Ciutat de Marsella, Autoritats, Mestres en Gai Saber, Professors i Estudiants de les terres occitanes aplegats a Catalunya amb motiu d'aquest Centenari,

per

ORFEÓ CATALÀ

dirigit pel

MESTRE LLUÍS MILLET

DIMARTS, 18 D'ABRIL 1933, a les 10 de la nit

LA GENT DE FORA

La gent de fora,
som de bon regent;
 pecaire,
cap a muntanya anem,
que és a la vora,
i allí ens hi passem
tant com podem.
Mentre ho farem així,
 birondó
no comprarem cap casa;
mentre ho farem així,
 ni casa ni molí,
 no!
Tovalles blanques
gaire no en gastem,
puix que sempre mengem

damunt les taules,
i en un bancot seiem
tal com podem.
A la caçada
ens cal fer l'ull viu
i així mengem perdiu,
tord i becada
i qualche conillet
rodó i grasset.
Així ha de viure
el pagès honrat.
A la gent de ciutat
prou els fa riure.
Nàltres ens en fumem
tant com podem.

Trad. F. PUJOL.

PROCESSÓ A LA MUNTANYA

D'AMADEU VIVES

Aquesta composició forma part d'una *suite* de cinc peces d'un caràcter molt original. En ella Vives no ha volgut ésser descriptiu, ha volgut ésser purament líric; no ha volgut *imitar* la natura, ha volgut donar-ne una impressió sintètica. La «Processó a la muntanya» no és feta damunt un text. L'autor ha pensat que la veu humana, el chor particularment, pot produir efectes i té matisos lírics no menys expressius i intensos que l'orquestra, i ha procurat descobrir-los i posar-los en valor. Aquesta composició és, doncs, una mena d'evocació d'ambient rústec, a la caiguda de la tarda, entorn d'una processó muntanyenca, amb el cant monòton del poble, el tritlleig joïós de les campanes a tot volt i el remoreig de les pregàries.

ANTHOINE DE BERTRAND

«Anthoine de Bertrand, avui dia un oblidat, un inconnut, demà, sense cap dubte, serà tingut per un dels més personals, dels més vivents, dels més seductors mestres músics de la Renaixença francesa; entre els seus contemporanis, serà posat al nivell dels Claude Le Jeune, dels Costeley i dels Du Caurroy.

«Res es pot dir de la vida d'aquest gentilhome artista abans d'haver explorat els arxius regionals de l'Alta-Auvèrnia; de tota manera, segons els prefacs dels seus llibres, hom pot constatar que aquest músic era un lletraferit, un poeta, un molt galant home, i que les seves composicions, nombroses, eren molt plaents als seus amics.

EL PARADÍS EN FESTA

Un dia els sants feien gran festa,
molt desig tenien tots de dansar.
— No — diu Josep, — que el ball em molesta;
prou és segur que no em veureu ballar!
Ballin l'Adela i en Pancraç,
jo no ballo pas; massa em trobo las!
Balla tu, Pancraç, si de ballar tens tantes ganes;
balla tu, Pancraç, que jo no ballo pas! —

Pere se'n va a trobar Cecília
mentre estudiava el violinet:
— Oh, musiquera de la família!
foreu servida de sonà un ballet?
— Mal que Cecília aixequi el braç
jo no ballo pas; massa em trobo las!
Balla tu, Pancraç, si de ballar tens tantes ganes;
balla tu, Pancraç, que jo no ballo pas! —

Santa Cecília ja comença
amb un cop d'arquet tan bonic i net,
que tot seguit Josep, amb cadença,
a ballà es posa molt satisfet.
— 'Questa Cecília té un braç
que podeu ben dir que em treu de fogó!
Vinguen ballarugues, amics meus, si en teniu ganes,
que Cecília mana avui al Paradís!

Trad. F. PUJOL.

ROSETA

Jo sento, Roseta, jo sento una veu,
jo sento una veu allà endins la boscúria,
jo sento una veu que ressona al cor meu.

Per veure't, Roseta, jo aniré amatent,
jo aniré amatent al castell del teu pare,
jo aniré amatent, el diumenge vinent.

Ton cor, ma Roseta, fa com un vaixell,
fa com un vaixell que per la mar navega,
fa com un vaixell volador com ocell.

¿Vols dir-me, Roseta, vols dir-me d'un cop,
vols dir-me d'un cop si és que m'estimes gaire,
vols dir-me d'un cop si ton cor és a prop?

— Ben cert que jo t'aimo, segü en pots estar,
segü en pots estar que jo t'aimo per sempre,
segü en pots estar, mon cor no et deixarà.

Trad. F. PUJOL.

PROGRAMA

I

EL CANT DE LA SENYERA.....	MILLET
MUNTANYES REGALADES.....	SANCHO MARRACO
EL CAÇADOR I LA PASTORETA ...	BOTEY
LA DAMA D'ARAGÓ.....	MILLET
EL MARIDET	PÉREZ MOYA
EL CANT DELS OCELLS.....	MILLET
<i>Sopran sol: Sra. FORNELLS</i>	
LA NINA I EL MOLINER.....	PÉREZ MOYA
LA MARE DE DÉU	NICOLAU
EMPORDÀ I ROSSELLÓ, sardana..	MORERA

II

LES FLORS DE MAIG (chor d'homes)	CLAVÉ
EL PARADÍS EN FESTA (cançó po- pular auvernesa)	CANTELOUBE
ROSETA (cançó popular del Vivarais).	D'INDY
LA GENT DE FORA (cançó popular auvernesa)	CANTELOUBE
PROCESSÓ A LA MUNTANYA	VIVES
AMOR, AMOR, ATORGA'M PAU O TREVA.....	BERTRAND
CREDO DE LA-MISSA «PAPA MARCEL»	PALESTRINA
ELS SEGADORS.....	MILLET

EL CANT DE LA SENYERA

Himne de l'«ORFEÓ CATALÀ»

Al damunt dels nostres cants
aixequem una senyera
que els farà més triomfants.
Au, companys, enarborem-la
en senyal de germandat!
Au, germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat!
Que volei! Contemplem-la
en sa dolça majestat!
Oh bandera catalana!
nostre cor t'és ben fidel.

Volaràs com au galana
per damunt del nostre anhel.
Per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.
I et durem arreu enlaire,
et durem i tu ens duràs.
Voleiant al grat de l'aire,
el camí assenyalaràs.
Dóna veu al teu cantaire,
llum als ulls i força al braç.

JOAN MARAGALL.

LA MARE DE DÉU

La Mare de Déu,
quan era xiqueta,
anava a costura
a aprendre de lletra.
Anant-hi passava
per un caminal
tot sembrat de roses
i de lliris blancs.
Si les papellones
la'n veien passar,
fent-li de corona
voltaven son cap.
La Mare de Déu,
quan era xiqueta,
tenia els cabells
que en semblaven seda.
Pentinats els duia,
partida la clenxa
anant a costura
a aprendre de lletra.
Era la costura
costura dels àngels,
tots li feien rotllo
quan ella arribava.
Un se n'agenolla
i el llibre li aguanta.
Mentre llegeix ella,
van cantant els altres.

La Mare de Déu,
quan era xiqueta,
clavades en creu
va veure les lletres.
I alçant els seus ulls,
tan blaus com el cel,
tot llegint plorava
no sabent per què.

Se n'entorna a casa
quan ja quasi és fosc.
Se n'hi torna i passa
per 'quell mateix lloc.
I amb els ulls plorosos,
un cop ha sopat,
fa un petó als seus pares
i a dormir se'n va.
La vetllen els àngels,
l'enyoren les flors,
brillen les estrelles
al seu sol record.

Tot això que us conto,
tot això és amor.
La Mare de Déu
quan era xiqueta,
anava a costura
a aprendre de lletra.

ADRIÀ GUAL.

EMPORDÀ I ROSSELLÓ

Al Rosselló també, morena,
el manglaner sol espellir.
Sobre el teu front lliga la trena.
Ai! Vina amb mi!
Et cridaré dels cims d'Albera
molls de l'aiguatge del mati.
Ja ho saps, l'amor no té frontera.
Ai! Vina amb mi!
Una sardana al pert de Roses
feia corona. Ai! Quin cel clar!
I tremolaven com les roses
barques pintades de la mar.
Un ball tan dolç l'amor el mena
com els estels la nit serena.
Morena:
Arreu vina'ns mostrà
el ball de l'Empordà;
dóna'm la mà.
Vina su'l borriquet. Vina en tartana,
al temps de la maduixa, al temps del vi;
vina, que tot és festa en nostra plana;
vina a flairà a muntanya el romaní.
Corda clavillà amunt ton espardenya,
i cinte, enriolada, els faldillots.
Anem, deixa l'espill, que prou t'ensenya
ta galta rossa d'oli amb els dos clots.
Mentre estava assegut en l'alta penya,
ja han menada la llebra els meus gossots:
— I quin serà ton nom, presumideta? —
tan bon punt la vaig veure, jo li'n dic.
— A l'Empordà tothom me diu Gracieta.
— Al Rosselló tothom me diu Galdric.
Quin nom més bonic!
Tothom qui la veu, d'ella s'enamora.
La prima se'n riu, plora la tenora,
canta el flabiol: fa pluja i fa sol,
i tothom la vol.
Sembla un poal florit
i gira amb delit.
Té el peu més menut
que flor de cucut;
la talla rodona;
tothom se n'adona.
Veni, veni, veni mirar
si sap, si sap sardanejar!
La placeta riu i és tarda de festa,
tarda de ginesta en el puig Neulós.
La vella al pedris acota la testa
i esclata al balcó la gerra de flors,
la gerra de flors!
I si te plau la dolça Albera,
amb en Galdric te'n pots venir.
Ja que l'amor no té frontera,
ai! Vina amb mi!

JOSEP S. PONS.

canviant-lo amb un clavell
florit a la matinada;
arranca el clau de ses mans,
i dos clavellets hi encasta.
Posant-los-hi d'un a un
els clavellets olorava,
olorant els clavellets
sobre la Creu es desmaia.
El seu pare és fora al camp,

la seva mare és a l'aigua.
Qui vindrà a dar-li socors
si està soleta a la cambra?
No hi està soleta, no,
que hi és l'Amor que tant aima;
com sos claus ja són clavells,
el bon Jesús s'en desclava
i abaixant-se de la Creu
ja li'n dóna una abraçada.

J. VERDAGUER.

DIVENDRES SANT

(Poesia de VERDAGUER i text litúrgic)

Popule meus, quid feci tibi? aut in quo contristavi te? responde mihi.
v. Quia eduxi te de terra Ægypti; parasti crucem Salvatori tuo.

Agius o Theos. Sanctus Deus
Agius ischyros. Sanctus fortis.
Agius athànatos eleison imas.
Sanctus immortalis, miserere nobis.

Lo bon Jesuset
se'n puja a la vinya:
doncs, què'n portarà?
doncs, què'n portaria?
Ne porta un raïm
que sua sang viva.

Ego dedi tibi sceptrum regale et tu dedisti capiti meo spineam coronam.
Popule meus, quid feci tibi? aut in quo contristavi te? responde mihi.

Agius o Theos. Sanctus Deus
Agius ischyros. Sanctus fortis.
Agius athànatos eleison imas.
Sanctus immortalis miserere nobis.

Lo bon Jesuset
va a la coromina:
doncs, què hi collirà?
doncs, què hi colliria?
Hi seguen el blat,
ne cull una espiga.

Crucem tuam adoramus, Domine: et sanctam resurrectionem tuam
laudamus; et glorificamus: ecce enim propter lignum venit gaudium in
universo mundo.

Deus misereatur nostri, et benedicat nobis:
illuminet vultum tuum super nos, et mise-
reatur nostri.

(De Raïms i Espigues).

Al cel alça el cor,
tu que al cel camines
plorant de dolor,
que allí et riu la flor
d'aqueixes espines.

Prop de Nazaret
el troba Maria:
—Què'm portau Amor,
Fillet de ma vida?
—Mon amor no té
penyora més fina:
vos porto el pa i vi
de l'Eucaristia.

(De Flors de Mira-Cruz)

Palau de la Música Catalana

CONCERT

per

I'ORFEÓ CATALÀ

sota la direcció del

MESTRE MILLET

Diumenge, 9 de Desembre del 1934
a les 5 de la tarda

PROGRAMA

I

<i>El cant de la Senyera</i>	MILLET
<i>La Dama d'Aragó</i>	»
Sopran sol: Sra. FORNELLS	
<i>El mercat de Tàrraga</i>	GÜELL
<i>Cançó dels llauradors</i>	NICOLAU
Bariton sol: Sr. CUBÍ	
<i>Cançó de la Moreneta</i>	»
<i>Cançó de la Rosa</i>	»
<i>Oda a la mar llunyana</i>	VIVES
<i>Cançó de l'amor primera</i> ¹⁾ (1.ª audició)	MARIMÓN
<i>Balada</i> ¹⁾ Sardana (1.ª audició)	»
Tenor sol: Sr. TORRA	

II

<i>Negra sombra</i> , Balada gallega	MONTES
<i>Nit sens repòs</i> , Cançó escocesa (1.ª audició)	ROBERTON
<i>Ca la vella Bepa</i> , Cançó popular d'Auvèrnia i de Quèrcy	CANTELOUBE
<i>El Paradís en festa</i> , Cançó popular de la Xampanya	»
<i>Jo estimo l'amor</i> , Cançó popular de Cornualles (1.ª audició)	HOLST
<i>El cant del ferrer</i> , Cançó popular de Hampshire (1.ª audició)	»
<i>Teresa</i>	NICOLAU
Per la secció de noies	
<i>Divendres Sant</i>	»
Solistes: Sra. FORNELLS, Srta. Roca i Srs. TORRA i VALLS	

¹⁾ Aquestes obres foren premiades en el darrer concurs de la «Fundació Concepció Rabell i Cibilis, Vda. Romaguera».

Acompanyaments d'orgue pel Mtre. LLUIS M.ª MILLET

JO ESTIMO L'AMOR

Un jorn que em pasejava
pel prat florit de maig,
sentia una minyona
ben dolçament cantant.
Arrossegava els seus grillons
i feia així el seu plany:
"Jo estimo l'amor, perquè es segü
que amor em duu.

Despietats els pares
que el feren embarcar,
i sens pietat la nau
que lluny se el va emportant.
Jo estimo els pares, car són seus,
més, ai! m'han fet molt mal!
Jo estimo l'amor...

Amb joncs una garlanda
ben fina vull teixir;
la guarniré de roses,
lliriets i llessamins.
A mon amic en faré dó
quan torni al lloc nadiu.
Car jo estimo l'amor..."

Plorava assegudeta
i ell nava fent camí;
li diuen que encara l'espera
i corre amb més delit.
Vola als seus braços blancs com neu
i li respon així:
"Jo estimo l'amor..."

Li dui: "Amic, vols dir-me prest
si em tens estimació?"
"Oh sí, nineta meva,
t'estimo de tot cor.
De lluny jo vinc perquè del teu
vull ser-ne guardador". [penar
"Jo estimo l'amor..."

Ja tornen de casar-se,
quin dia més feliç!
com tortorines dolces
per sempre més units.
Faciets, ninetes, espereu,
si al mar l'amor teniu.
Jo estimo l'amor...

Trad. de VICENTS M.ª DE GIBERT.

EL CANT DEL FERRER

El ferrer m'ha fet l'ullet
nou setmanetes;
prò el cor no me'l pendrà
si no escriu un mot de lletra.
Amb la destra alçava el mall

i l'enclusa amb força fèria;
saltaven-li a l'entorn
mils de guspies.
Klang kling ki ki kling...

Trad. de VICENTS M.ª DE GIBERT.

TERESA

De Jesús crucificat
Teresa està enamorada;
duu sa imatge sobre el cor,
son amor dintre de l'ànima.
—Doncs qui us ha clavats així?—
plorant un jorn li demana;
—Qui us ha c'avat a la creu,
doncs perquè a mi no m'hi clava?

Qui us foradà, peus divins?
Doncs qui us obrí, mans sagrades
que agenollats a Betlem
els serafins adoraven?—
Una idea ja li'n ve
que li asserena la cara;
aranca el clau de sos peus,
de sos dits fent estenalles,

CA LA VELLA BEPA

Cà la vella Bepa
hi ha vi blanc del bo,
petita,
hi ha noies boniques
i un galan minyó.
Salta un pic,
petita
salta un pic,
que demà hi ha fira
i anirem a Vic.
Salta un pic
petita,
salta un pic,
que demà hi ha fira,
ballarem un xic.
El moliner passa,
fa petà el fuet,

petita,
la Maria guaita,
ja n'hi fa l'ullet.
—Qui me'n privarà
de treure el cap a la finestra?
Qui me'n privarà
de treure el cap quan passarà?
—Pla bé que te'n guardis
de fer-li l'ullet,
petita,
si el moliner passa
i fa petà el fuet.
Moltes te'n dirà
si treus el cap a la finestra;
moltes te'n dirà,
mes cap de bona per casar.

Trad. F. PUJOL.

EL PARADÍS EN FESTA

Un dia els sants feien gran festa,
molt desig tenien tots de dansar.
—No, —diu Josep— que el ball em molesta;
prou és segur que no em veureu ballar!
Ballin l'Adela i en Pancraç,
jo no ballo pas; massa em trobo las!
Balla tu, Pancraç, si de ballar tens tantes ganes;
balla tu, Pancraç, que jo no ballo pas!—
Pere se'n va a trobar Cecília
mentre estudiava el violinet:
—Oh, musiquesa de la família!
foreu servida de sonar un ballet?
—Mal que Cecília aixequi el braç
jo no ballo pas; massa em trobo las!
Balla tu, Pancraç, si de ballar tens tantes ganes;
balla tu, Pancraç, que jo no ballo pas!—
Santa Cecília ja comença
amb un cop d'arquet tan bonic i net,
que tot seguit Josep, amb cadença,
a ballà es posa molt satisfet.
—'Questa Cecília té un braó
que poden ben dir que em treu de fogó!
Vinguen ballaruges, amics meus, si en teniu ganes
que Cecília mana avui al Paradís!

Trad. de F. PUJOL.

CANÇÓ DELS LLAURADORS

I

Que hermosa nés la terra
vestida amb l'or del blat!
Que hermosa és vostra terra,
Verge de Montserrat!
Altíssima Senyora,
no sou Vós llauradora;
mes com a qui us enyora
lo sol vos ha colrat.

Lo blat és ros
com Vós,
hermosa Moreneta;
lo blat és ros
com Vós;
guardau los llauradors.

II

Son camp lo pagès llaura,
de blats Vós lo vestiu,
i en va lo sol los daura
si Vós no els beneiu.
Donau-nos bona anyada;
quan ve la pedregada,
a vostres peus lligada

deixau-la com lo riu.
Lo blat és ros
com Vós,
hermosa Moreneta;
lo blat és ros
com Vós;
guardau los llauradors.

III

En mig de la bandera
pintada vos duem
i al cim d'una garbera
llaurant vos posarem.
D'espigues coronada
guiau Vós la llaurada,
sia en la terra amada
cada arada un rem.
Lo blat és ros
com Vós;
hermosa Moreneta;
lo blat és ros
com Vós;
guardau los llauradors.

J. VERDAGUER.

CANÇÓ DE LA MORENETA

Moreneta en sou
és que el Sol vos toca;
és que us toca el sol,
lo sol de la Glòria.
Moreneta en sou,
moreneta i rossa.

Angels d'ales d'or
vos farien ombra;
vos no en voleu, no;
voleu ser pastora
tan sols per vetllar,
des d'un cim de roca,
vostre blanc ramat
de viles i pobles.

Per besar-li els peus
Llobregat s'acosta,
i al veure'ls tan purs
satura en sa vora;
besa el sitial,
el besa i se'n torna.

Catalans, veniu,
Maria us enyora;
té el sol per vestit,
lo cel per corona,
per trono un mont d'or,
per cambra una glòria;
veniu-la a adorar,
que els àngels no gosen.

J. VERDAGUER.

CANÇÓ DE LA ROSA

I

Colomet que voles,
tes ales tingués,
aniria a veure
mon amor on és.

*Rosa catalana
flor d'or,
Rosa catalana
qui us tingués al cor.*

II

Allí a l'alta serra
té son niu de flors,
i angelets i monjos
li canten amors.

III

També li en cantava
quan era escolà,
i ara que en só fora
faig sinó plorar.

IV

Allà vull la fossa
on tinc lo bressol;
colomet que hi voles,
diga-li si em vol.

*Rosa catalana
flor d'or,
Rosa catalana
qui us tingués al cor.*

J. VERDAGUER.

CANÇÓ DE L'AMOR PRIMERA

Ai, amor primera, dolç defalliment,
paraula portuguesa sota les estrelles.
Cada ocell llençava el seu crit ardent
acariciant les teves orelles.
Ai, amor primera, dolç defalliment.
Cada ocell et deia: —Serà teu el món,
naixeran les flors a la teva vora.—
Amb un batec d'ales la boirina'es fon,
sota el lladoner la font ja no plora.
Cada ocell et deia: —Serà teu el món.
Amb una paraula tot canviarà,
misteri joiós de la vida. —Vina,
et deia l'amor, i dona'm la mà.
Entre les herbetes del camí camina.
Amb una paraula tot canviarà.
Ai, amor primera, llimoner florit,
llavi roig i fresc com una rialla!
Amb el teu perfum s'enbauma la nit,
la riera riu i l'arbreda calla.
Ai, amor primera, llimoner florit!

TOMÁS GARCÉS.

BALADA

A la plaça fan ballades,
con refila el flabiol!
L'acàcia és tendra, mullada
per una mica de sol;
la noia somriu i dansa,
el mar és quiet i clar.
A la plaça fan ballades,
prou me plauria ballar!

Noia de la doble treua
i de l'esguard mig perdut,
noia de la sina forta
i la galta de vellut,
mentre sona la musica
us duria de la mà.
A la plaça fan ballades,
prou me plauria ballar!

Vora la nau que reposa
amb el velam recollit,
sota el cel roig de la posta,
la tenora alça el seu crit.

El cucut en la llunyària
ja comença a sanglotar.
A la plaça fan ballades,
prou me plauria ballar!

Sense mi, però, l'anella
farà igual el seu camí,
Al cel hi ha una estrella humida
però el cel encara és clar.
A la plaça fan ballades,
prou me plauria ballar!

La cobla ha enmudit. Les noies
enfilen el vell carrer
on hi ha la font que raja
i l'ombra del lladoner.
La cobla ha enmudit, més ara
altra musica hi haurà;
a la plaça fan ballades:
l'aigua, els estels, l'olivera,
d'amagat s'han dat la mà.

TOMÁS GARCÉS.

NEGRA SOMBRA

(BALADA GALLEGA)

Cando penso que te fuches,
negra sombra que m'asombras,
ó pe d'os meus cabezales
tornas facendome mofa.
Cando maxino qu'ès ida,
n'o mesmo sol te m'amostras,
y eres á estrela que brila,
y eres ó vento que zóa.

Si cantan, és ti que cantas;
si choran, és ti que choras,
y és ó marmurio d'o rio
y és á noite y és á aurora.
En todo estás é ti és todo,
pra min y en min mesmo moras,
nin me deixarás ti nunca,
sombra que sempre m'asombras.

ROSALIA DE CASTRO.

NIT SENS REPÒS

(Poesia de ROBERT BURNS)

Nit sens repòs,
nit que mai no acaba,
son no vol venir,
pensant en qui em deixava.

Temps platxeriós d'estiu,
flors les més xamoses,
rieres murmurejant,
no us vull si l'amat no torna.

Nit sens repòs...

Cau la nit arreu,
dormen monts i planes;
pensant en el meu promès
rés no m'aconsolava.

Nit sens repòs...

Trad. de VICENTS M.^a DE GIBERT.